

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

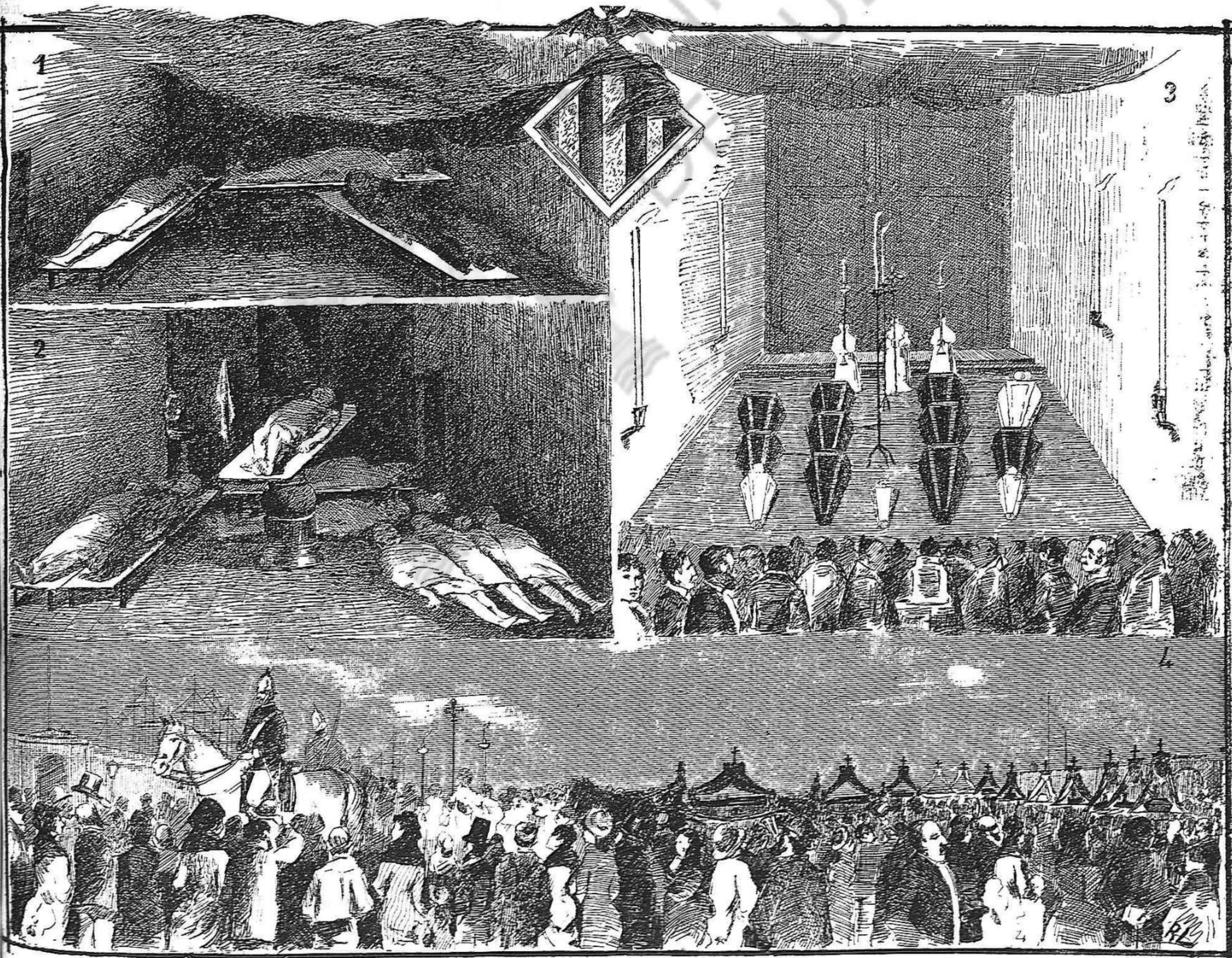
CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

RECORTS DE LA CATÁSTROFE DE CA'N PFEIFFER.

1 y 2.—Los cadávers, en las salas d' exposició y autopsia (Hospital de Santa Creu).—3. Los ataúts, en l' Iglesia del Hospital.—4. L' enterro en lo moment de passar per davant de la Plassa de la Pau.

LO GRAN BUNYOL DEL SIGLE.

olen fer un partit nou? Vaig á donar-los la recepta. Comensan per pendre un fogó y l'encenen: després agafan un cassó, l'omplan d' oli y 'l posan al foch. Mentres l' oli s' escalfa y agafa 'l bull, ab aygua y farina fan una pasta de manera que no sarti ni massa espessa ni massa clara, una cosa arreglada. L' oli fá xup, xup. Llavors es l' ocasió: prenen un pessich de la pasta que tenian á punt, hi fan un forat al mitj al istil de rosquilla y ho precipitan dintre de l' oli. Al cap de poch moments, quan la pasta es rossa, ho treuen ab una escorredora, y ja tenen al partit nou: no l' hi falta més que un pols de sucre. Advertencia: aquests bunyols, vull dir partits, s' han de menjar de calent en calent. Si 'ls deixan refredar son molt estiraganyosos y s' indigestan.

Lo partit monárquich democrátich ó democrátich dinástich, que sobre aixó del nom encare no s' han posat d' acort los amos de la bunyoleria, s' ha arreglat d' aquesta manera, y s' ha fet ab la mateixa facilitat que s' fá un bunyol. Oli ranci de las gerras vellas, farina de la cullita nova: la monarquia y la democracia barrejadas, un fogó de foch encés ab lo ventall de la fusió, y vajan demanant bunyols. No hi falta més que 'l sucre del presupuesto. En vá s' exclama 'l Sr. Moret: —Miri, D. Práxedes, que fins aquí no hém fet res: miri que d' aquests bunyols ningú 'n demana y no 'ns los treyém del davant: miri que 'ls hém d' ensucrar: miri que l' oli era pudent y 'l regust s' enganxa á la gola y fá agafar tos: miri que 'l sucre es necessari.... —Bueno, bueno: prengui una mica de paciencia.... Ja vindrá 'l seu dia. —Ay, D. Práxedes, ique vosté vol ferme passá ab rahons!... —No ho cregui pas, D. Segimon: tinga la seguretat que si deperia de mi.... —Pero, home, una miseria de sucre, una paperineta, per petita que fós, no més que per enlepolir als parroquians y fer que tingan calma per esperar. —Vaja, Sr. Moret, es impossible lo que demana: 'l sucre es al rebost y se m' ha extraviat la clau. —¿Y vosté no sab qui la té?... Donchs jo si: ja veurá, quan arribi á casa reuñixi als centralistas y escarcolli 'ls. M' hi jugo tres lliuras de bunyols que la troba.... —Bè vaja, vosté no s' cansi, confihi ab mi, que ja l' hi enviaré alguna coseta, porque veji que l' estimo.

Passa un dia, 'n passa un altre y al pobre Sr. Moret se l' hi acaban los materials: los bunyols se l' hi han tornat estantissos, y encare que á las taulas no hi falta gent, no hi ha consum pèl gasto. Allá hi veuran algun mariner, fins un marqués de marit y una colla d' estudiants y de llicenciats de fresch, que buscan una colocació. Los uns jugan al dómimo, y la major part de las vegadas los hi queda tancat lo doble sis. Los altres se disputan la jugada al ajedrez, y quan donan lo mate al rey, giran l' esquena á veure si 'ls vijilan. Los més parlan de política. Entre 'ls concurrents hi ha un jove que ha acabat, fá poch, la carrera de veterinaria. —Senyors: ¿val á dir la veritat? pregunta. —Per aixó som, respon lo marqués: podém enganxar als demés; pero entre nosaltres la veritat es gratuita y obligatoria. —Donchs bè, á l' escola m' han ensenyat una cosa: caball ab burra pot crusarse, lo mateix que burro ab euga; pero 'l fruit d' aquest crusament es lo matxo y la mula, y ni la mula ni 'l matxo poden tenir descendencia. —Vaya unas comparacions més ases! diu lo mariner. ¿Que no menjan las mulas? Donchs no s' preocupi dels que vindrán darrera y procuri que l' hi omplin bè la menjadora. En tant lo Sr. Moret prossegueix la seva feyna, si bè la fá de mala gana. Tot d' un plegat arriba un porter de la presidencia: darrera hi va un negre ab un cabás al cap. —De part de D. Práxedes, diu lo porter. —Escotti, ¿que porta sucre? —No, senyor: carbó y oli y aquesta carta. M' ha dit que la farina l' hi posés vosté.

En Moret desclou la carta y llegeix. «Perque 's convensi de que l' estimo molt, l' hi envio 'l nombrament de president de la comissió de presupuestos. Avuy l' hi dono 'l sucre de nom y en plural, un altre dia l' hi donaré de fet y en singular. Sobre tot constancia, que jo mateix no 'm defujo de menjar dels bunyols de vosté. No seria mal que per animar la cosa y entretenir l' esperit de la gent jove, se reunissen y 's contessen.» Un consell de D. Práxedes no 's pot desatendre. —Senyors, diu en Moret: aquest vespre reunió: que no falti ningú.

La reunió ha comensat: hi han assistit tots. —Es precis contarnos, diu en Moret, que la presideix. Uní, dori, treri, quaterri... total som cent. Lo manescal, que continua sent tant desconfiat com sempre, diu: —Senyors, á l' escola m' han ensenyat que l' Espanya conté 16 milions d' habitants; de manera que no 'ns falta sino l' apoyo de 15 999,900 espanyols. —¿Silencio! crida 'l marqués. —No s' fixin en si som molts ó si som pocs. ¿No som un centenar? Donchs ja som un partit de-cent. Lo manescal:—Protesto: si per cas son un partit de noranta nou, porque jo 'm retiro. La concurrencia s' exaspera y alsa 'l puny cridant contra 'l manescal. Se promou un xivarri espantós. —Ordre senyors, exclama 'l Sr. Moret: per un frere no s' pert un convent, y ménos nos hém de perdre nosaltres. Jo 'ls asseguro que ni que fossem cinquanta, ni que fossem vint, ni que fossem deu, ni que fossem dos, ni que 'm quedés jo sol, deixaria de triuñar lo nostre partit. ¿Sabéu perquè? (A tenció general.) «D. Práxedes m' acaba de nombrar president de la comissió de presupuestos del Congrès. (Aplausos.—Una véu prima y escardada:—Jo 'n vull: tinch gana.) » Tenint aquest càrrech tenim la payella pèl mànec. ¿Sabéu lo que significa la presidencia de la comissió de presupuestos? Donchs vaig á dirvos'ho: significa la facultat d' establir lo libre-cambi. (Una véu:—Si, sí, y sobre tot que s' cambihi 'l govern.) » —No, senyors: lo procediment es més lento, pero més segur. Ab lo libre-cambi obrirém las fronteras als productos extranyers: caurá l' industria y l' agricultura: los espanyols, que no están ab nosaltres, se morirán de gana ó haurán de emigrar, y aixis realisarém á la vegada 'l nostre lema y 'ls nostres propòsits. ¿Sabéu quin es lo nostre lema? Inportació de productos extranyers y exportació de súbdits espanyols. ¿Sabéu quin es lo nostre propòsit? Quedarnos sols á Espanya y gobernar tranquilament per tota una eternitat. (Estrepitosa salva d' aplausos) » L' orador es elegit president per unanimitat P. K.

TÁCTICA CLERICAL.

Lo tant mal com vulgan dels neos; atribuyixinloshi totas las malas qualitats del mon; pero no neguin que saben saltar molt bè, ja siga sobre una mata ab lo trabuch al coll, ja siga sobre 'l sentit comú ab la ploma á la mà, ja sigui sobre la rahó ab la mentida á la boca. No fá molt temps vá morir á Paris l' eminent Littré, un sabi libre-pensador, un positivista que feya molta sombra als capellans, y que fins als últims moments vá mantenir firme y viva la véu de las sévas conviccions. La clericalia no vá deixar de coneixe que si, en lo solemne instant en que s' vá de la vida á la mort, podia lograr que 'l sabi incrédul se retractés de las sévas doctrinas, donava una sacudida tremenda al positivisme. Un capellá que tenia entrada á la casa, secundat per la dona de'n Littré, consegueix introduhirse en lo quarto del malalt, fá despejar l' habitació, y al cap de poch rato d' estar sol ab l' agonitzant, surt y declara que 'n Littré ha mort y que acaba de fer una abjuració explicita dels seus errors. Aixó, en lo terreno sério, no val, ¿no es veritat? Donchs los neos van volguer ferho valdre, y á pesar de que la trampa era massa clara, van quedarse molt satisfets de la seva habilitat, jurant y perjurant que 'n Littré s' havia arrepenit y que havia mort en lo seno de la Iglesia. Ara la cosa ha succehit al revés. Un canonje de la Iglesia de Sant Pere de Roma s' ha separat del catolicisme, fent abjuració pública en una carta que ha dirigit al seu superior gerarquich, ingressant immediatament en la secta protestant. De moment los ultramontans s' han quedat ab un pam de nas, davant de la terrible enumeració de las causas que han obligat al canonje Campello á donar un pas tant grave.

¿Cóm dimontri sortir del atolladero? Si hagués sigut una abjuració en lo moment de morir, podia negarse ó dispassarse sense que ningú pogués probar lo contrari; pero ara 'l protagonista está plé de vida, y una negativa fora ridicula é infructuosa. ¿Qué han fet? Una cosa molt senzilla: los neos per res s' apuran. Han sortit dihent que 'l canonje Campello es aixó, qu' es alló, qu' es un home viciós, qu' es un immoral; en fi, qu' es un perdut en tota la extensió de la paraula. ¿Qué tal? ¿Volen més tranquilitat?

No s' pot negar que l' acte del ja célebre canonje val la pena de que la clericalia fassa un esforç per desvirtuarlo. Un canonje es sempre un home que s' fá escoltar y que té certa representació pe'l seu càrrech, pe'l seu cap... y per la seva panxa. Pero apelar al recurs de desacreditarlo després qu' eli deixa la seva companyia, es un joch molt innocent y molt propi de canalleta, y que al fi y al cap no condueix á res més que á recordar alló de: si tant grates, senyal que t' pica. La rahó no té réplica. A Roma sabian qui era en Campello, sabian la societat que freqüentava y la conducta que seguia y á pesar d' aixó esperan qu' eli escrigui una carta separantse del catolicisme y cantantloshi la cartilla, per sortir dihent que 'l pobre canonje es un brétul sense cara ni ulls, que s' tracta ab lo nes perdut de Roma y que sempre ha portat una vida plena d' escándols y ricardias.

Examininlas pe'l cantó que vulgan, las afirmacions dels neos no tenen cap valor, ni fan altra cosa que perjudicarlos á n' eils mateixos. Suposant que siga veritat lo que diuen de'n Campello, feyan molt mal fet de permetre en la comunió católica un capellá de tant mala especie. Y acceptant qu' eils no l' expulsessin, la seva adquisició fá molt honor als protestants, porque com més depravat es lo pecador, més mérit lo qui 'l converteix. Si 'ls enemichs del catolicisme ho sapiguessen fer, podrian aprofitarse d' aquestas ensenyansas, pagant als neos ab la seva mateixa moneda. Quan moris un cap-padre dels ultramontans, podrian anar al seu llit de mort, y publicar després que en lo darrer instant s' ha retractat de las sévas ideas. Y quan sentissin dir que á Roma han convertit á un juhéu ó árabe de's que valen la pena, podrian fer corre per tot arreu qu' es un moro d' aquells que venen sabatillas.

FANTÁSTICH.

' ha inaugurat lo Pabelló japonés, establert á la Gran-via. Si volen veure al Japon, sense que 'l viatge 'ls costi més enllá de una pesseta, vajan a visitar lo pabelló, y á més de una gran colecció d' objectes vinguts d' aquell país, hi trobarán una reproducció magnífica d' escenas de familia y vistas que fan una ilusió completa. A la sortida, un suscriptor del Correo catalan, aficionat á coleccionar insectes, deya: —Ja m' han amagat l' ou: jo hi anava per veure 'l papalló japonés y no n' hi ha cap.

Los disgustos de las elecciones rebrotan en lo seno de la comissió de actas. La comissió examinava la de Purchena, y vá dir-se: los uns volian que passés la acta de Purchena per bestia grossa; los altres, recordant que ja s' pot matar tocino, volian sacrificarla. Un dels més entusiasmats per anularla era 'l president de la comissió, Sr. Linares Rivas. Lo Sr. Linares deya:—Una de dos, ó s' annula ó dimiteixo. La comissió estava embussada. Tot de un plegat troban un camí. Un individuó de la comissió diu lo següent: «¿No tenim un president de la Cámara, venerable, desaparexionat y amich de la disciplina? Donchs que veja l' acta de Purchena, y lo qu' ell fassa quedí per hén fet. Lo Congrès es un estudi, y en Posada es lo mestre: y com á tal pot admetre ó reixassar als alumnos » L' idea es acullida ab aplauso. Los individuos de la comissió van á ca 'l mestre, lo troban de molt bon humor. l' hi presentan los documents, y 'l deixable de Purchena es adués al estudi.

Are no hi ha més que una dificultat, y es que 'l Sr. Linares Rivas no vol estar ab lo fet y se subleva contra 'l mestre.

¿Ah sí? Donchs ja ho sab, Sr. Posada Herrera: agafa las deixuplinas, i' hi dona una surra y al llit sense separ.

A l' iglesia de Ripoll, en un dia de festa: Un capellà diu la missa d' onze, y entre 'ls fiels que hi assisteixen hi ha una pajesa que porta dos parells de pollastres dintre d' un cistell ab palla.

Los pollastres no están may quiets y escataytan quan no l' un l' altre.

Lo capellà al girarse per dir *Dominus vobiscum* sent al pollastre, 's queda ab lo *Dominus* á la boca, y exclama:

—Si torno á sentirlo un' altra vegada, baixo de l' altar, i' agafó y 'l dono á la majordona perque me 'l fassa ab arròs.

Aquest fet vá passar fá unas tres senmanas.

Los catalans desitjan que 's fassa 'l carril pèl Noguera Pallaresa; los aragonesos desitjan que 's fassa pèl Canfranc. Catalans y aragonesos tots tenim lo mateix dret.

L' Estat vá votar una subvenció á un ferro-carril pèl Pirineo Central, y una de dos: ó bè s' ha de partir la subvenció entre totes las lineas que vajan á Fransa pèl centro dels Pirineos, sigan las que 's vulgan, ó bè s' han d' estudiar tots los projectes, compararlos y concedir la subvenció al que resulti més útil y beneficiós.

Y no obstant lo Sr. Albareda no está per tantas camándulas, y sense esperar á que 's fassan los estudis y puga compararse, de bonas á primeras s' inclina pèls aragonesos.

Qualsevol diria que no es ministre d' Espanya, sino ministre de Aragó.

Ja se ve: los aragonesos diu que l' hi cantarán *ron-dallas*.

Per cantar ray! Que ho vaja fent aixís, y ja sentirá com nosaltres l' hi cantarém la *canya*, la *cartilla*, y si tant s' hi empenya fins l' hi cantarém las *quaranta*.

Assassinat de una perdigonada 'l tinent d' arca de de Sant Adrià de Besos, lo rector del poble se negava á donarli sepultura eclesiástica, fundantse ab un ofici de la Curia, que deya que 'l matrimoni civil es un *peccat públich*.

Lo qu' es un verdader peccat es que l' Estat pagui á una Curia ab l' únich y exclusiu objecte de que l' insulti.

Un periòdich neo de Madrid, parlant de la revolució de Setembre:

«Recordémos d' ella per odiarla y malehirla.»
Té molta rahó: la revolució de Setembre va treure molta llana dels clateils.

Diuen que 'l Papa se'n vol anar de Roma.
¿Quina presó més rigurosa la del presoner del Vaticano!
Una presó de la qual se'n vá 'l dia que l' hi dona la gana.

Lo Terso ha demanat de una còrt europea la concessió de carta creu molt estimada.
Ja se 'l camí d' aquesta creu, si es que l' hi donan. De la cancelleria a la caixa de préstamos, y de la caixa de préstamos á casa de las húngaras.

LO POLÍTICH ELÁSTICH.

Igual que tot-ell va neixe fonto, impotent y petit, y poch-a-pochet va creixe porant y mamantse 'l dit.

Per cap cantó demostrava talent sobrenatural, y á pesar d' aixó aspirava á pujá endalt, molt endalt.

—¿Com s' ha de fé á aquesta terra (deya 'l noy) per progressar?
Regira á dreta y á esquerra, donarse tonó y cridar.

Si 's nota que ningú mira y 's vol arrija á algun lloch, un hom' s' estira, s' estira, y hi arriba poch-a-poch.
Y 'l minyó que aixís pensava, sapiguent aquest secret, s' estirava, s' estirava... y va allargarse un xiquet.

Ja va ser home: ab paciència, fent cosas que no vuol di, val grar se un *exceclencia* d' aquests que corran per'quí. Llavors ell va adonarse

de que si continuament no feya més qu' estirarse, l' hi aniria malament.
—Per viure bè (deya en broma), jo sé un medi molt probat: ferse polítich de goma y teni elasticitat.—

Y, efectivament, seguia aquest principi aixerit, mirant lo vent d' hont venia y vigilant dia y nit.
Quan era un vent, s' estirava y 's posava sério y dret; si era un altre, s' arronsava y 's doblegava un xiquet.

Feya molt temps que vivia sense guia y sense nort: perque l' home no sabia quin vent bufava més fort.

Devegadas s' estirava esqueixant la immensitat, y otras voltas s' arronsava fins á besar l' empedrat.
De repent un dia troba que l' horisont s' ha ac arit: guayta, mira, busca, prova y 's decideix desseguit.

Recorda qu' es home elástich, s' arronsa dintre la pell, y 's fa di... di... di... dinástich desde 'ls peus hasta 'l cervell.
¿Sentiu quina geringonsa per defensar lo que ha fet?
¿Repareulo com s' arronsa y 's torna tot petit!

Ara ha doblegat l' esquena y 'l primer pas está dat, podent dir que, ab goig ó ab pena, lo camí ja está tras-at.

Després de prou doblegarse, buscará la ocasió d' adressarse y estirarse per puja un altre esglahó.
Sense ideas ni criteri, la seva mira está aquí: poder pujá al ministeri, no importa per quin camí.

¿Arribará á rea isarse lo plan qu' ell s' ha imaginat?
¿Qui sab! Tot pot esperarse de tanta... elasticitat.
Per ferse nom y en'ayrarse, lo gran recurs es aquet: estirarse y arronsarse.
¿No es vritat, senyor Moret?

C. GUMÁ.

Lo Sr. Moret es anio de unas minas que hi ha á la provincia de Cáceres, y 'l rey las ha visitadas.
Diu un periòdich: «Las acciones de aquestas minas casi bè no 's cotisavan; pero are 'l viatge del rey es fácil que contribueixi á aumentar lo crédito de l' empresa.»

De manera que si 'ls demócratas dinástichs s' han de quedar ab un pam de nas, lo Sr. Moret es més llest. Lo Sr. Moret ha trobat una mina.

Divendres passat los vehins de Reus ván sentirse atacats de una diarrea casi general.
Segons los metjes, era deguda á l' aygua de las fonts, que ab motiu de netejarse 'ls dipòsits, vá quedar molt bruta.

Pero jo crech que 'ls metjes s' equivocan: á Reus, com al resto d' Espanya hi ha diarrea, desde que se sab qu' en Camacho está preparant los presupuestos.

A la corrida régia que vá donarse á Cáceres, vá sortirne ferit un picador, vá ploure y la corrida 's vá suspendre.

En temps de Fernando VII, quan un torero tenia una desgracia, lo rey cridava:
—¿Que se repital!

Aquest dia que plovisquejava un borratxo anava per la Rambla fent tantinas.
Al arribar al Passatge de Colon, exclama tot cayent á terra:
—Are ja estich á cubert.... Déixamhi jeure.

Un anunci del Brusí:
«Un matrimonio sin hijos y licenciado del ejército desea una porteria ú otra cosa análoga: sabe leer y escribir. Baran razon calle Baja de San Pedro, núm. 79, piso 4.»
¿Un matrimonio licenciado del ejército! Ja ho entench: ell devia ser ranXero y ella cantinera.

Entre pare y fill:
—¿Papa, qu' es la vaca?
—¿La vaca? Es l' esposa del toro.
—¿Y 'l toro?
—Lo marit de la vaca.
—¿Y 'l bou?

Lo pare, després de duptar una estoneta:—Lo bou ¿qué vols que 't diga? Lo bou es l' oncle.

Hi ha hagut un amego d' incendi en lo dipòsit de tabacos de la Seca.

L' incendi de un dipòsit de tabacos no es tant sensible com l' incendi de qualsevol altre dipòsit.

En lo primer cas hi ha un medi d' aprofitar lo fum. Uns quants forats á las parets, uns quants canons de goma ab boquilla, y á tant per hora, que pipi qui vulga.

Una frasse de 'n Posada Herrera:

—Ja veig qu' entre 'ls demócratas hi ha tants grupos com personas.

Una frasse nostra:

—Aixó de veure un grupo allá ahont no més hi ha una persona fa... No m' ho fassa dir, Sr. Posada Herrera.

Tal vegada 'ls ulls l' hi fan pampallugas.

En Camacho vol crear un cos que sustitubeixi als actuals *jefes económicos*

¿'òm s' anomenarán? No 's diu encare. Pero si volen un nom que 'ls escayga, jo 'l diré: Que s' anomenin *jefes derrotzadors*.

Un conservador, durant la discussió de las actas recomana als constitucionals un llibre ab lo següent títol:

«Manual per falsificar l' opinió.»

Vaja, que si 'ls constitucionals feyan aixó, encare no hauria passat un' hora y ja 'ls conservadors los hi entaularian un procés per atentar contra la propietat literaria.

En un poble de Fransa, hi havia, l' una al costat de l' altra, duas barracas destinadas á l' exposició de fieras. Los dos domadors, duenyos de cada barraca 's feyan una competencia desesperada, y no 's movian de la porta insultantse de mala manera.

Un dia un d' ells diu al altre:
—¿Qué tants romansos! Si ets tant valent, veyas si tents pit per ficarte ab mí, dintre de la gabia del meu lleó del Atlas.

—Ab tú y sense tú.
—Donchs ja hi estém anant.

La barraca 's trobava plena de gom á gom. Tothom esperava saber qué faria 'l lleó, al veure's ab los dos homes al davant.

Los domadors entran á la gabia, y tancan la porta: lo lleó está acurrucat en un recó. L' ansietat del públich es indescriptible.

De prompte, un dels domadors, ab una mirada de despreci, exclama:

—¿No véus si he entrat, tanoca?
—Que no m' insultis, ó sino...
—O sino ¿qué?
—Té.

Sona una bofetada: los domadors s' agarbonan, y mentres tant que 'l públich llensa un crit d' esglay, lo lleó s' alza tot decidit y 's tira sobre 'ls dos homes.

—¡Ay! que 'ls devorará, cidan los del públich.
¿Devorarlos! Cà, lo lleó era un animal de bè. ¿No saben que vá fer? Vá posar una grapa sobre l' espatlla del un, un' altra grapa sobre l' espatlla del altre... ¡y va descompartirlos!

Durant lo passat mes de setembre, un xicot del Institut s' examinava d' historia d' Espanya.
—Vamos á veure, vá dirli 'l catedràtich ¿qué 'm conta de la vida y fets de D.ª Isabel la Católica?

Lo xicot ab molta formalitat:
—Miri, Sr. catedràtich, may m' ha agradat á mí aixó de fixarme en la vida dels altres, y ménos tractantse de senyoras que han mort.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Ma-ho-ma.
2. Id. 2.ª—Se-bas-tia-na
3. SINONIMIA.—Serra.

5. TERS DE SÍLABAS.— RO MA A
ME DA LLA
A LLA DA

6. GEROGLÍFICH.—Lo caball es sobre la sota.
Han endevinat totes las solucions Mister Remington; n' han endavinadas 4 Pepet V., Noy de Vallirana, Papis y Nynyol Prim; 3 Ex-bolea n.º 2 y Eduart Vasconcellos; 2 Un Tarot Lirot y 1 no més Anónim Impaluable.

ENDEVINALLAS

XARADAS.

I.

¡Dos-tres fora! ¡Dos-tres fora!
fou crit dels almogavars.
¡Tres-hu á fora! ¡Tres-hu á fora!
fou lo crit del meu Total.
Los primers aixís cridavan
contra l' estranger ayrats;
y 'l Total tot fent neteja
del Congrés de Diputats.

S. R.

II.

—¿Dos fá la Primera-terça?
deya un carlista á un francés.
Vaya una tot-dos s' ha prés
d' expulsá al tercer inversa!

AGUILETA.

CRÉM DE PARAULAS.

1.ª ratlla horizontal y verticalment: nom de una lletra.—
2.ª una carta.—3.ª uns peixos.—4.ª un arma.—5.ª la mateixa carta.—6.ª un estat del home, apreciable.

GEROGLÍFICH.

LOM

AL

que pren

A

JOANET TARRAGONÍ.

ANAGRAMA.

Mon nebot á la total
sens dirme tant sols un mot
de la taula tot las tot
causant á tots bastant mal.

FRANCISCO FLOS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans P. M. Noy de Vallirana, J. Escolástich, Tomas Miranius y Un Castelarista.

Los demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Pepet del Cunillo, Angel Sabat, ***; Gambetta, Ninot, Joan Palitrocas, Sanbonia y N. Ingles.

Ciudadá A Callí: Cumplirém lo nos're compromís é insertarém lo que are 'ns envia.—Un obrer teixidor: Sans: Molt l' hi agruim lo que 'ns remet que demostra molt bon sentit en vosté. Pero com qu' es una ampliació de lo que nosaltres hém dit, y per altra part l' espay nos escaseja, ab verdader sentiment no podrém insertarho.—M. M. Vilafranca: La semana entrant dirém alguna cosa de lo que 'ns indica.—J. N. y O. Olesa: La noticia que 'ns dona es muy propia de un diari que de un semanari. Apart d' aixó la falta d' espay no 'ns pernet ferne menció.—A. B. y F. Vosté suposa que treballém péls dos quartos. Si aixó fos cert lo nos're treball seria tant honorat com lo de vosté, si es que vosté treballa per guanyarse la vida; pero demostraria encare una altre cosa: y es que sent molts los que 'ns compran y 'ns sostenen, son molts los que pensan com nosaltres.—J. Molas Ballester: L' epigrama es una mica massa pujat de color.—Canari: Las cantarellas de vosté, totes son repetició de una mateixa idea.—S. Alsina y Clos: Gracias per l' article que 'ns envia: l' insertarém.—Teresina Tosalet: Insertarém un geroqlífh.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23

CALENTAS Y GROSSAS.

—Ay castanyera, que m' hi deixat los quartos á casa. Escoltéu, ¿qué no me las voleu fiar?

—No, Antonet, no: ja veurás, si vols castanyas, vés á trobá als sastres del davant que té las darán de franch.